

DEKLICA IN OSAMLJENO DREVO

Na travniku blizu gozda je živela osamljena breza. Bila je povsem navadna. Imela je belo in črno lubje, šelesteče srčaste listke ter nežne gibke veje. Bila je lepo, visoko drevo, vendar je bila zelo žalostna, ker je bila na travniku čisto sama, druga drevesa pa so se lahko stiskala druga ob drugo, se hihitala in si zaupala svoje skrivnosti. Stegovala je veje proti njim, jih klicala s svojim šumečim glasom, a je bilo vse zaman, saj so bila predaleč.

Nekega dne sta čez travnik prišla kmet in deklica in si ogledovala brezo. Oče je namreč nameraval drevo požagati. Ko je odšel po orodje, je deklica sedla pod brezo in začela razmišljati. Premišljevala je o otrocih, ki so se igrali na sosednjem travniku in bila je žalostna, da nima prijateljev ter da je večkrat sama, saj starša zanjo nimata veliko časa, ker imata toliko dela. Drevo jo je kar naenkrat vprašalo: »Kaj pa razmišljaš deklica?« Sprva se je ustrašila, zatem pa se mu je zaupala. Povedala je, da nima nobenega prijatelja, s katerimi bi se igrala. Nato je deklica brezo vprašala enako: »O čem pa razmišljaš ti?« Drevo je žalostno odvrnilo, da je tudi ono osamljeno in deklici se je zasmililo, saj ga je razumela. Vprašala je, ali bi hotelo biti njen prijatelj in z veseljem je pritrdilo.

Deklica je med druženjem s svojim novim prijateljem čisto pozabila na očeta. Čez nekaj časa se je vrnil in v rokah je nosil žago. Deklica je stekla do njega in ga objela, toda oče ji je ukazal, naj se umakne in v roke vzela žago. Toda deklica ga je ustavila ter prosila, naj ne požaga drevesa. Oče ji je odvrnil: »Kaj pa ti bo to drevo? Moram ga podreti, saj bom tod mimo naredil pot, da se bom s traktorjem lahko vozil na polje.« Deklica mu je razložila, da je to drevo njen prijatelj. Oče se ji je smejal, vendar ni odnehala. Rekla mu je, naj vsaj za malo časa sede podenj in bo sam videl.

Ko se je oče usedel pod brezo, se je čez čas sprostil in se začel potapljati globlje v svoje misli. Razmišljal je o svojem življenju in ali preživlja dovolj časa s svojo hčerko. Ko se je že zvečerilo, je oče vstal, se sklonil k hčerki in ji prišepnil, da drevesa ne bo požagal in da mu je žal, da se ji do sedaj ni dovolj posvečal. Dogovorila sta se tudi, da bosta vsak dan prišla sem, sedla pod drevo, se pogovarjala, razmišljala in skupaj preživljala čas. Deklica je srečna prikimala in zaprosila, ali sme še malo ostati. Ko je oče odšel, se je deklica drevesu zahvalila. Zanimalo jo je tudi, kako mu je

ime. Povedalo ji je, da nima imena. Potem sta tuhtali, kakšno ime bi lahko nadedli drevesu. Kar naenkrat se je deklica spomnila: »Kaj pa če bi ti bilo ime Breza?« Drevo se je veselo strinjalo. In od takrat naprej sta Breza in deklica ostali najboljši prijateljici.

Sara Rifelj, 6. a